

Fastsettelsessaken

IJ-nr 2008-27

Kopi fra Lovdata

Instans: Borgarting lagmannsrett - Kjennelse

Dato: 2009-02-18

Publisert: LB-2009-12531 - RG-2009-249

Sammendrag: Fastsettelsessøksmål, erstatningsplikt, ærekrenkelser. Tvisteloven §1-3. Lagmannsretten kom - i motsetning til tingretten - til at en næringsdrivende investor hadde anledning til å anlegge fastsettelsessøksmål for om det forelå erstatningsplikt for en avis med flere på grunnlag av ærekrenkende uttalelser. Ikke grunnlag for å fravike hovedregelen om at fastleggelse av erstatningsplikt utgjør et rettskrav, jf tvisteloven §1-3 første ledd og Rt-1995 side 1106.

Saksgang: Oslo tingrett TOSLO-2008-103777 - Borgarting lagmannsrett LB-2009-12531 (09-012531ASK-BORG/04).

Parter: Arne Helge Fredly (Advokat Kyrre Eggen) mot Mikaela Berg (Advokat Vidar Strømme), Dagens Næringsliv AS (Advokat Vidar Strømme), Amund Djuve (Advokat Vidar Strømme), Knut Gjernes (Advokat Vidar Strømme), Bjørn Olav Nordahl (Advokat Vidar Strømme), Gry Egenes (Advokat Vidar Strømme).

Forfatter: Lagdommer Agnar A. Nilsen jr. Lagdommer Nils Ihlen Ramm. Lagdommer Anne Austbø.

Saken gjelder adgang til å anlegge fastsettelsessøksmål i sak om ærekrenkelser med mer.

Arne Helge Fredly anla 7. juli 2008 søksmål ved Oslo tingrett mot Dagens Næringsliv AS, sjefredaktør Amund Djuve, featureredaktør Gry Egenes, journalist Knut Gjernes, journalist Bjørn Olav Nordahl og fotograf Mikaela Berg med krav om fastsettelse av ansvar for ærekrenkende påstander og krenkelse av privatlivets fred. I stevningen ble det lagt ned slik påstand:

1. Dagens Næringsliv AS, sjefredaktør Amund Djuve, featureredaktør Gry Egenes, journalist Knut Gjernes og journalist Bjørn Olav Nordahl kjennes erstatningsansvarlig for Arne H. Fredlys lidte skade og tap i fremtidig erverv som følge av ærekrenkende påstander fremsatt i Dagens Næringsliv i perioden 24. november 2007 til 15. desember 2007.

2. Dagens Næringsliv AS, sjefredaktør Amund Djuve, featureredaktør Gry Egenes, journalist Knut Gjernes og journalist Bjørn Olav Nordahl kjennes ansvarlig for oppreisningserstatning til Arne H. Fredlys som følge av ærekrenkende påstander fremsatt i Dagens Næringsliv i perioden 24. november 2007 til 15. desember 2007.

3. Dagens Næringsliv AS, sjefredaktør Amund Djuve, featureredaktør Gry Egenes, journalist Knut Gjernes, journalist Bjørn Olav Nordahl og fotograf Mikaela Berg kjennes ansvarlig for oppreisningserstatning til Arne H. Fredlys som følge av krenkelse av privatlivets fred ved publisering av fotografi i Dagens Næringsliv den 24. november 2007.

4. Dagens Næringsliv AS, sjefredaktør Amund Djuve, featureredaktør Gry Egenes, journalist Knut Gjernes, journalist Bjørn Olav Nordahl og Mikaela Berg dømmes, in solidum, til å betale Arne H. Fredlys saksomkostninger.

I tilsvaret datert 20. august 2008 tok Dagens Næringsliv AS, sjefredaktør Amund Djuve, featureredaktør Gry Egenes, journalist Knut Gjernes og journalist Bjørn Olav Nordahl til motmæle og la ned slik påstand:

1. Prinsipielt: Saken avvises.

2. Subsidiært: De saksøkte frifinnes.

3. I alle tilfelle: De saksøkte tilkjennes sakens omkostninger, med tillegg av den til enhver tid gjeldende morarente fra forkynnelsen av rettens avgjørelse og til betaling skjer.

Avvisningspåstanden var prinsipielt begrunnet med at det ikke er adgang til å begrense saken til å få dom for at ansvargrunnlag foreligger. Subsidiært kreves avvisning fordi vilkårene for å begrense saken til fastsettelsesdom for at vilkårene for erstatning og oppreisning foreligger, ikke er til stede. Fredly imøtegikk påstandene om avvisning.

Oslo tingrett avsa kjennelse 5. desember 2008 med slik slutning:

Arne Helge Fredly gis frist til 19. desember 2008 med å rette stevningen slik at påstandens punkt 1-3 utvides til å omfatte krav på fullbyrdsdom for erstatning og oppreisning.

Tingretten kom til at stevningen leste i sammenheng fremmet krav om avgjørelse av ansvargrunnlag, samt at saksøker har sannsynliggjort et økonomisk tap/krav på oppreisning og godtgjort at nødvendig rettslig årsakssammenheng mellom tapet og den skadevoldende handling er til stede, slik at saksanlegget ikke kunne avvises på dette grunnlaget. Tingretten fant det tvilsomt om det i det hele tatt var anledning til å la utmålingen av oppreisningserstatning utstå til en ny sak, når grunnlaget anføres å være en ærekrenkelse eller krenking av privatlivets fred som omfattes av regelen i skadeserstatningsloven §3-6 første ledd annet punktum. Hva angikk utmåling av erstatning, fant tingretten at prosessøkonomiske grunner kunne tilsi at utmålingen utsto til en ny sak. Tingretten fant imidlertid at det på grunn av sammenhengen mellom ansvargrunnlaget og utmålingen i ærekrenkelsessaker at det oftest vil være uhensiktsmessig å la utmålingen av erstatningen utstå til en ny sak. Siden det var antatt at kravet ville bli betydelig, tilsa dette at også kravets størrelse ble behandlet i første sak.

Tingretten kom etter dette til at søksmålet i utgangspunktet måtte avvises fordi en dom kun på erstatningsplikt vil gi et for begrenset grunnlag for å trekke konsekvenser om partenes rettsstilling, jf. tvisteloven §1-3, men fant å kunne gi frist til 19. desember 2008 for retting, jf. tvistemålsloven §16-5 (2).

Arne Helge Fredly har anket kjennelsen til Borgarting lagmannsretten og lagt ned slik påstand:

Prinsipielt:

1. Saken fremmes som fastsettelsessøksmål.

2. Dagens Næringsliv AS, Amund Djuve, Gry Egenes, Knut Gjernes, Bjørn Olav Nordahl og Mikaela Berg dømmes, in solidum, til å betale Arne H. Fredlys saksomkostninger for lagmannsretten.

Subsidiært:

1. Den delen av saken som gjelder erstatningskrav for lidt tap og tap i fremtidig erverv fremmes som fastsettelsessøksmål.

2. Dagens Næringsliv AS, Amund Djuve, Gry Egenes, Knut Gjernes, Bjørn Olav Nordahl og Mikaela Berg dømmes, in solidum, til å betale Arne H. Fredlys saksomkostninger for lagmannsretten.

Dagens Næringsliv AS, Amund Djuve, Gry Egenes, Knut Gjernes, Bjørn Olav Nordahl og Mikaela Berg har også anket kjennelsen til lagmannsretten og lagt ned slik påstand:

1. Søksmålet avvises fra tingretten.
2. De ankende parter tilkjennes sakens omkostninger for tingrett og lagmannsrett.

Arne Helge Fredly har i forhold til anken fra Dagens Næringsliv AS m.fl. lagt ned slik påstand:

1. Anken forkastes.
2. Dagens Næringsliv AS, Amund Djuve, Gry Egenes, Knut Gjernes, Bjørn Olav Nordahl og Mikaela Berg dømmes, in solidum, til å betale Arne H. Fredlys saksomkostninger for lagmannsretten.

Dagens Næringsliv AS, Amund Djuve, Gry Egenes, Knut Gjernes, Bjørn Olav Nordahl og Mikaela Berg har i forhold til Arne H. Fredlys anke lagt ned slik påstand:

1. Anken forkastes.
2. Ankemotpartene tilkjennes sakens omkostninger for lagmannsretten.

Arne Helge Fredly har i hovedsak gjort gjeldende:

Det er feil når tingretten har kommet til at saken ikke kan begrenses som fastsettelsessøksmål «fordi en dom kun på erstatningsplikt vil gi et for begrenset grunnlag for å trekke konsekvenser om partenes rettsstilling».

Ut fra juridisk teori og rettspraksis kan det ikke være tvilsomt at det klare utgangspunktet er at tingretten må tillate fremmet Fredlys sak om erstatningsplikt for DN som særskilt fastsettelsessøksmål, jf Schei m.fl.: Tvisteloven, kommentarutgave side 52 og Rt-1981-1333 og Rt-1995-1106.

Det hypotetiske unntaket Høyesteretts kjæremålsutvalg gir anvisning på i Rt-1995-1106 gjelder kun der «en dom for erstatningsplikt vil bli så ubestemt at den vil gi et svært begrenset grunnlag for å trekke konsekvenser om partenes rettsstilling». Tingretten foretar ingen slik konkret analyse, men legger feilaktig til grunn at avgjørelsen beror på en eller annen slags løs helhetsvurdering av hva som er hensiktsmessig. Det rettslige relevante spørsmålet er om fastsettelsessøksmålet slik det er anlagt, vil være avklarende for partenes rettsstilling, eller om det er så ubestemt at de ikke gir grunnlag for å trekke konsekvenser om partenes rettsstilling.

Tingretten har videre intet rettskildemessig grunnlag for å legge til grunn at sammenhengen mellom ansvarsgrunnlaget og utmålingen i ærekrenkelsessaker som oftest tilsier at det vil være uhensiktsmessig å la utmålingen utstå til en ny sak. Det er heller ingen reelle grunner som taler for et slikt synspunkt. Spørsmålene om bevis og rettsregler som retten må ta stilling til for å konstatere erstatningsplikt, er annerledes enn de bevis og rettsspørsmål som reises i utmålingssaken.

Det tingretten skriver om at hensynet til at de saksøkte får behandlet kravets størrelse i første sak, er ikke relevant.

Tingretten unnlater å vektlegge momenter som åpenbart er relevante og tungtveiende ved avgjørelsen av spørsmålet, som det forhold at prosessøkonomiske hensyn kan tilsi at utmåling av erstatning utstår til en ny sak. Videre har tingretten ikke lagt vekt på at omfanget av det

økonomiske tapet er noe som klargjøres og avdekkes over tid. Retten overser også betydningen av at Fredlys søksmål ikke er pekuniært motivert fra hans side, og betydningen dette har for i hvilken utstrekning en fastsettelsesdom vil være egnet til å avklare partenes rettsstilling. Fredly har besluttet at eventuell tilkjent erstatning og oppreisning skal doneres til SOS-barnebyer. For Fredly personlig er det sentrale å få fastslått at de saksøkte er erstatningsansvarlige overfor ham som følge av rettsstridige ærekrenkninger.

Verken rettspraksis eller skadeserstatningsloven §3-6 gir anvisning på noen skjønnsutøvelse i forhold til erstatningsutmålingen som har noen som helst sammenheng med de vurderinger som må foretas til ansvarsspørsmålet, slik motpartene anfører. Videre bestrides at Fredly ikke har angitt noe om hvordan et tap har materialisert seg. Uansett er en slik anførsel irrelevant for om det er anledning til å anlegge et fastsettelsessøksmål.

Det er på denne bakgrunn ikke grunnlag for å fravike utgangspunktet og hovedregelen i herværende sak.

Hva angår oppreisningserstatning vises til at det har vært reist privat søksmål om utmåling av oppreisning etter at ansvargrunnlaget først er fastslått, f.eks. i forbindelse med krav om oppreisning på bakgrunn av rettskraftig straffedom. Det er uansett ikke noe krav om årsakssammenheng når det gjelder oppreisning. Fredly er av den oppfatning at det er hensiktsmessig og prosessøkonomisk gunstig å behandle alle utmålingsspørsmålene, også spørsmålet om utmåling av oppreisningserstatning, i en og samme sak etter at det er fastsatt ansvargrunnlag.

Det var ikke feil av tingretten å gi Fredly adgang til retting. Det er videre intet grunnlag for motpartenes påstand om at Fredly forsøker å frarøve den annen side muligheter til å forsvare seg. Rettingen er tilstrekkelig.

Dagens Næringsliv AS, Amund Djuve, Gry Egenes, Knut Gjernes, Bjørn Olav Nordahl og Mikaela Berg, har i hovedsak gjort gjeldende:

Tingretten skulle ha avvist saksanlegget fra Arne Helge Fredly. Det er feil når tingretten finner at Fredly ikke er sterkt å bebreide og derfor har tillatt retting.

Det er fremtredende at Fredly åpenbart ikke ønsker å foretelle den annen part hvordan et tap skal ha oppstått, og hvor stort kravet er. Denne tilbakeholdenhet er i strid med det prinsipp at saksøker skal opplyse saken og gi saksøke anledning til å forsvare seg. Når den prosessuelle feilen er foretatt med vilje, bør dette lede til avvisning.

Stevningen slik den nå fremtrer etter retting, oppfyller fortsatt ikke kravene etter tvisteloven §9-2. Selv om det ikke er et helt ufravikelig krav at det oppgis et beløp i selve påstanden, kreves at det gis en faktisk og rettslig begrunnelse for kravet. Fredlys saksanlegg gir ikke grunnlag for noe forsvar mot de ikke angitte krav. Også den manglende retting må således medføre avvisning.

Tingretten har lagt til grunn en korrekt lovforståelse når Fredlys stevning med krav om generell fastsettelsesdom for oppreisnings- og erstatningsansvar ikke ble akseptert. Om grunnlaget for dette vises særlig til punkt 2 i tilsvaret for tingretten.

Den festnede adgangen til å reise fastsettelsessøksmål om delspørsmål er i seg selv en form for unntak og kan ikke strekkes lengre enn prinsippet begrunnelse og de rettskilder som foreligger. Det må være nokså klart at det ikke er adgang til å reise slikt søksmål som innskrenker seg til å kreve dom for at det foreligger ansvar for oppreisning etter skadeserstatningsloven. Så vidt vites finnes det ingen eksempler på det i rettspraksis, og de hensyn som berøres i teori og praksis, tilsier heller ingen slik adgang. Til dette kommer at utmålingen av oppreisning for æreskrenkninger i helt usedvanelig grad er knyttet til de samme

momentene som er avgjørende for ansvar. Det er de samme momenter som inngår i en rettsstridsvurdering, som også vil være avgjørende for utmålingen. Det er overhodet ingen grunn til å tillate et slikt begrenset søksmål, som også vil være prosessøkonomisk svært uheldig. Særlig tydelig må dette være under den nye tvisteloven, hvor proporsjonalitet skal vektlegges i større grad.

Når det gjelder erstatning for økonomisk tap, vil også en æreskrenkelsessak stå i en noe annen stilling enn en ordinær erstatningssak. Rettspraksis og skadeserstatningsloven §3-6 gir anvisning på en skjønnsutøvelse som vanskelig lar seg foreta løsrevet fra den grundige og umiddelbare bevisførsel som naturlig skjer i tilknytning til ansvarsspørsmålet.

All den tid Fredly i sin stevning ikke har angitt noe om hvordan et tap skal ha materialisert seg, er det heller ikke trukket noen ramme for årsaksforholdene i saken. En dom om ansvar skal også ta stilling til om den nødvendige årsakssammenheng er til stede, men slik saken er lagt opp, lar dette seg vanskelig gjøre. En dom i Fredlys favør vil også av denne grunn være lite egnet til å avklare rettsforholdet mellom partene.

Lagmannsretten har et annet syn enn tingretten.

Lagmannsretten kan i hovedsak slutte seg til synspunktene Arne Helge Fredly har fremholdt, men skal for ordens skyld oppsummere og tilføye:

Det fremgår av tvisteloven §1-3 første ledd at det kan reises krav for domstolene om «rettskrav». I begrepet rettskrav ligger at det krav som fremmes, skal avgjøres ut fra rettslige regler. For å avgjøre rettskravet kan retten måtte ta stilling til kompliserte rettsspørsmål. Men selv om rettsspørsmålet er viktig og avgjørende for rettskravet, kan det ikke løsrives fra rettskravet og gjøres til tvistegjenstand. Derimot er det en viss adgang til å dele pådømmelsen ved at det treffes særskilt avgjørelse om påstandsgrunnlag som ikke leder til avgjørelse av et krav og hvilket lands rett et krav skal behandles etter, jf tvisteloven §16-1 annet ledd tredje punktum. Ved en slik særskilt avgjørelse kan altså et underliggende rettsspørsmål bli avgjort ved en særskilt dom, men adgangen til dette er snever. Det er ikke åpent for å anlegge søksmål om slik underliggende rettsspørsmål ved at disse gjøres til tvistegjenstand, delsspørsmålene vil som den store hovedregel ikke utgjøre noe rettskrav.

Fra hovedregelen om at delsspørsmål som kan skilles ut etter §16-1, ikke utgjør noe rettskrav, må det gjøres et viktig unntak. Det følger av langvarig og entydig praksis at fastleggelse av erstatningsplikt utgjør et rettskrav, jf Schei m.fl.: Tvisteloven, kommentarutgave side 52 der det etter denne konstatering videre heter:

Dette er altså ikke bare et underspørsmål i et krav om erstatning. Søksmål om erstatningsplikt skal fremmes uten at det samtidig må kreves dom for erstatningens størrelse, jf. Rt-1995-1106, Rt-1993-337 og Rt-1981-1333. Men det er erstatningsplikten søksmålet må gjelde, og ikke spørsmål som i forhold til erstatningsplikten må anses som underliggende, se Rt-1995-415 og note 3 til §16-1. Om hvilke spørsmål som hører med under avgjørelsen av erstatningsplikten og hvilke spørsmål som hører under en eventuell senere avgjørelse om utmålingen, se note 3 til §16-1.

Høyesteretts kjæremålsutvalg har imidlertid i kjennelsen inntatt i Rt-1995-1106 holdt åpent for at det kan tenkes unntak:

Utgangspunktet er at spørsmålet om erstatningsplikt kan skilles ut til særskilt fastsettelsessøksmål, hvor det ikke tas standpunkt til erstatningens størrelse. Utvalget ser ikke bort at det må tas forbehold for tilfelle der en dom for erstatningsplikt vil bli så ubestemt at den vil gi et svært begrenset grunnlag for å trekke konsekvenser om partenes rettsstilling. Ved vurderingen av om et søksmål må avvises på dette grunnlag, vil det etter utvalgets mening

være et vesentlig moment om det i det konkrete tilfelle vil være hensiktsmessig at spørsmålet om erstatningsplikt avgjøres ved særskilt søksmål.

Det må således være på det rene at adgangen til å reise søksmål kun om erstatningsplikt ikke beror på en snever unntaksregel, men er den helt klare hovedregelen.

Spørsmålet blir så om en i denne sak står overfor et tilfelle der en «dom for erstatningsplikt vil bli så ubestemt at den vil gi et svært begrenset grunnlag for å trekke konsekvenser om partenes rettsstilling».

Lagmannsretten er ikke enig med tingretten i at sammenhengen mellom ansvarsgrunnlaget og utmålingen i ærekrenkelsessaker tilsier at det oftest vil være uhensiktsmessig å la utmålingen av erstatningen utstå til en ny sak. For å konstatere erstatningsplikt må det føres bevis for og vurderes om det er fremsatt ærekrenkelser, om disse ærekrenkelser er sanne eller usanne og om ytringene er beskyttet av ytringsfriheten. Dette er annerledes enn de bevis og rettsspørsmål som reises i forbindelse med utmåling av erstatning for lidt og fremtidig tap. Det forhold at skadeserstatningsloven §3-6 første ledd gir anvisning på en rimelighetsvurdering i siste omgang - både hva angår erstatning og oppreisning - kan vanskelig ses i seg selv å avstedkomme nevneverdig dobbeltbehandling.

Lagmannsretten finner ikke grunn til å betvile at bevisførselen omkring en utmåling kan bli svært omfattende i et tilfelle der en selvstendig næringsdrivende investor i stor skala, beskyldes for ulovlig innsidehandel. Og det fremstår som et poeng at omfanget av et økonomisk tap vil avdekkes og klargjøres over tid. Disse forhold taler med styrke for at det er hensiktsmessig å utsette utmålingen av en eventuell erstatning for lidt og fremtidig tap til etter at spørsmålet om erstatningsplikt er rettskraftig avgjort. Blir det rettskraftig avgjort at det ikke er grunnlag for erstatning, har partene og domstolene spart tid og ressurser.

Det er etter lagmannsrettens syn også et poeng at en fastsettelsesdom som konstaterer erstatningsplikt vil gi partene større foranledning og muligheter til å forhandle og bli enige om størrelsen på et erstatnings- og oppreisningsbeløp. En fastsettelsesdom vil således gi partene gode holdepunkter for å trekke konsekvenser av partenes rettsstilling. Fordelen hva angår muligheten for å komme til enighet er trukket frem i forarbeidene til tvisteloven i tilknytning til bestemmelsen i §16-1 om oppdeling av forhandlinger og pådømmelsen. Det vises her til Ot.prp.nr.51 (2004-2005) side 245 og 421. Momentet må klart ha relevans også i forhold til spørsmålet om omfanget av et saksanlegg.

For tingretten ble det av Dagens Næringsliv og de ansatte med styrke fremhevet at det er bebudet et erstatningskrav i «100-millioners klassen» og at avisen av denne grunn har et tungtveiende interesse i å få prøvet sine innsigelser mot kravet samtidig som ansvarsgrunnlaget prøves. Til dette skal bemerkes at det ikke er sjeldent at en som mener seg injuriert går «høyt ut» hva angår hvilke økonomiske konsekvenser uttalelsene har medført. Selv om det kan være tale om store tap, jf det ene eksempelet med tap knyttet til emisjon i Canarago, har det i rettspraksis ikke blitt utmålt erstatninger i en slik størrelsesorden. Dette henger også i noen grad sammen med at det kan være vanskelig å føre bevis for økonomisk tap. Hensynet til de saksøkte kan ikke tillegges avgjørende vekt.

Lagmannsretten finner at Fredly generelt og konkret gjennom eksempelet med emisjonen i Canarago, i tilstrekkelig grad har konkretisert hvordan han er blitt påført et økonomisk tap og årsakssammenhengen med Dagens Næringslivs artikler. Det kan ikke kreves ytterligere med hensyn til hvilket faktiske tap som er lidt, og følgelige ikke mer om årsaksforholdene, når det fra før foreligger en rimelig mulighet for at det er tap som skal erstattes, jf Rt-1997-343.

Ovennevnte drøftelse av hensiktsmessighet av to saker, er først og fremst myntet på kravene om lidt tap og fremtidig tap. Saken stiller seg noe annerledes i forhold til erstatning for ikke

økonomisk skade (oppreisning). Heller ikke lagmannsretten har funnet saker fra praksis der det er delt mellom erstatningsplikt og utmåling av oppreisning. Oppreisning er på en helt annen måte knyttet til den eller de aktuelle skadevoldende handlinger og utmåling skjer ut fra hva domstolene finner «rimelig». Mye kan derfor tale for at det i saker som kun gjelder oppreisning ikke er anledning til å anlegge fastsettelsessøksmål for erstatningsplikt. Men i nærværende sak kreves både erstatning og oppreisning, og utmåling av den ene vil kunne influere på utmålingen av den andre. Det er derfor ikke hensiktsmessig å kreve at utmåling av et oppreisningsbeløp tas med i den første saken.

Arne Helge Fredlys anke har etter dette ført frem. Det ligger i dette at anken fra Dagens Næringsliv og de øvrige vedrørende retting uten videre bli å forkaste. Arne Helge Fredly har krav på sakskostnader for lagmannsretten etter hovedreglen i tvisteloven §20-2 første ledd, jf annet ledd. Lagmannsretten finner ikke grunn til å gjøre unntak etter tvisteloven §20-2 tredje ledd eller §20-4. Advokat Kyrre Eggen har krevd erstattet sakskostnader med til sammen kr 35 000 for begge ankene, fordelt med ca kr 25 000 i Fredlys anke og ca kr 10 000 vedrørende anken fra Dagens Næringsliv og de øvrige, alle beløp med tillegg av merverdiavgift. Lagmannsretten legger til grunn at omkostningskravet også innbefatter ankegebyret med kr 5 160. I motsatt fall er kravet for høyt og erstatningen av sakskostnader må da nedsettes med et tilsvarende beløp, jf tvisteloven §20-5 om at det er partenes nødvendige sakskostnader som skal erstattes. Sakskostnader tilkjennes etter dette samlet med kr 43 750.

Kjennelsen er enstemmig.

Slutning:

1. Saken fremmes som fastsettelsessøksmål.
2. Anken fra Dagens Næringsliv AS, Amund Djuve, Gry Egenes, Knut Gjernes, Bjørn Olav Nordahl og Mikaela Berg forkastes.
3. I sakskostnader for lagmannsretten betaler Dagens Næringsliv AS, Amund Djuve, Gry Egenes, Knut Gjernes, Bjørn Olav Nordahl og Mikaela Berg in solidum til Arne Helge Fredly 43.750 - førtitretusensyvhundreogfemti - kroner innen 2 - to - uker fra forkynnelse av denne kjennelsen.